

Událost – struktura

Pravá událost (tj. událost vnitřně integrovaná a soustředěná jako „subjekt“) má počátek a konec, a mezi nimi oběma se událost vskutku děje, tudíž mění, přičemž ovšem zachovává – jakožto subjekt – svou totožnost. Ta totožnost nespočívá po vnější (předmětné) stránce v ničem, co by zůstávalo v průběhu událostního dění beze změny, tj. co by z onoho průběhu bylo vyňato. Proto musíme předpokládat, že je založena a udržována (garantována) niterně, tj. nepředmětně. („Niterně“ tu neznamena uzavřeně do *vlastního* „nitra“ události, nýbrž jde tu o poukaz k tomu, co „je“ za hranicemi *vlastní* niternosti, co přichází z mnohem větší hloubky nepředmětnosti, než kam sahá ona *vlastní* nepředmětná stránka události. Pokusíme-li se to vyjádřit krátce a ještě jinak, skutečný zdroj integrity každé události leží „mimo“ ni, ale ne „vně“, tedy nikoli jako něco pro ni vnějšího, co přichází odněkud, kde a kdy to už bylo a je, nýbrž jako něco, co je ještě víc a do větší hloubky „niterné“, než je niternost této jednotlivé události. Tak jako vnějškem události nekončí veškerá vnějšnost (neboť ta přece charakterizuje všechny „věci“ vnějšího světa), tak nitrem (niterností) určité události nekončí veškerý svět nitra a niternosti, nýbrž otvírá se „za“ jejím nitrem jako ještě větší hlubina niternosti a nepředmětnosti.

(Písek, 130216-1.)